

נאמר של עייר

סיפורו של מוצב „פורטוגל” * עולמה של אשה

* תעלומה ארכיאולוגית בסוריה * שלוש גדות לירדן

או משולש על הירדן * לא ורד ולא מוסינזון

מקור

עשירי למניין

„באמת ריבית עם אביך?” שאל כ- פליאה עצומה אכרסם לישיב.
 „אם תרצה אין זו אנדה.”
 „מה נשמע בירושלים? מה שאל?”
 „הוא רצה לדעת אם כבר כבשנו את רמשק... מה אתם מסתכלים עלי ככה? מדוע לא תנסו לחייג הכיתה?”
 אלכרם היה הראשון לצעוד צעד קרי- מה וליפול את השטופרת. מרכזת הנרד ענתה לו תוך כמה שניות. הבול עמד בצפייה רדוכה. מקשיבים לכל מילה.
 „את יכולה לתת לי את נתניה. מספר 67356? כתוך המבשר נשמעו חריקות רציפצופים ואחר הניע אל אוזנו של אלפרט קולה המוכר של טוניק. הוא סוכר כחף-ידו על הפומית. הפנה עורף לאנשים כחצר ולחש: „זה אני אלכרם. רציית רק לומר לך, שאני אהב אותך.” וקור כטרם קלט את תשובתה, הרניש כי

עשתה זאת שוב. אחרי ספר המביא מער למה של צעירה נכה. המוצאת את בילוייה וסיפוקה בכארים אפלים ובפרשיות-אהבה מסופקות. ספר שוכה לגירסה קולנועית מעולה. היא יצאה בסיפורה הבא למסע לתוך נפשה של אשה בת המאה שעברה. כשהיא חושפת לא מעט ממצוקותיה. תחת הכותרת אמלין * אומרת רוסנר:

הסורי זכאי לעזרה“), ניסים אבידן (הסמל המוצב שרצה לדעת איך מרכבים עם הקרוש-ברוך-הוא“), עמום עזיב (המושק מרגמות שרצה לדעת מי זול את לפתן האנמי“), בעז צדליבין (המיקלען שנקרא על שם קמורי בית-המיקרש“), סגן שמואל יבין (האמרים שהדולר ירד“), יעקב הירש (הרץ

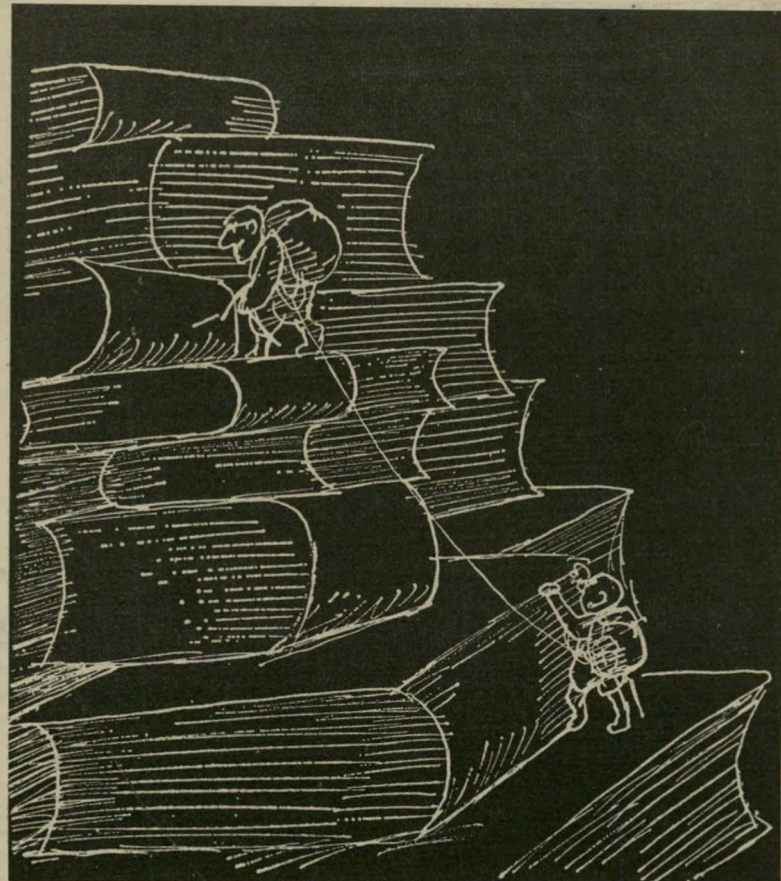
אמלין, משוחררת משועבדת
העבודה הלבנה

זה סיפורה של אמלין מושר, שלפני יום-הולדתה הארבעה-עשר נשלחה מבר- תה כחווה שבמדינת מיין לעבוד לפרנסת משפחה במטויות כותנה במדינת מאסא- ציוספ, והשנה היתה 1839...
 באמצעות אמלין מתארת רוסנר את עולם העבדות הלבנה של ארצות-הברית, תוך שהיא פורשת יריעה רחבה מעולמן של עובדות הכימעט-כפייה במטויות ה- כותנות. אמלין מתגוררת בספק אכסניה, ספק מלון זול כאשר רוב שעות יומה הן במטויה (הכאבים הקשים והמייחז- שים הקלים שהציקו לה לפני-הצהריים נעלמו, ככל הנראה, כאשר עזבה את אולם הנישוק. אך הזרו במהירות כשעה ששום התחילה לעבור, ועוצמתם גברה מהר. רצועה של כאב עברה קעת מורע אחת על-פני גבה, עלתה אל צווארה, וירדה אל הזרוע האחרת. רגליה התנפחו עוד יותר כנעליה, וצרכו כאילו עמדה על לבנים חמות...“)
 במטויה פוגשת אמלין במאגוור, מנהל העבודה שלה, הנשוי לבתו של בעל המטויה. הוא נוטל אותה תחת חסותו ומפתח בהדרגה מערכת יחסים רגישה למדי עם אמלין, מערכת המת- קרבת במהירות לקירבה גופנית: „...אך הוא התכופף ונשק לה על מצחה. היא נשאה אליו את עיניה, והוא נשק אותן. פתחה את פיה לומר לו שהוא היה לה כאב, והוא נשק את שפתיה. היא התי- נדרה, כאילו שנשקנה על תומך כלשהו, שהופט ממקומו. הוא כרך את זרועותיו סביבה, וחיבק אותה יותר בחוזקה... הוא נשק על לחייה, על סנטרה, ושוב על עיניה, או לאמיתו של דבר, על ריפיה, שכן עיניה היו עצומות. ממקום מרחק כלשהו בקע קול שאמר לה, שככלות הכול, עליה לקשות כדבריו, שעליה לע- לות על סופה, וללכת בלעדיו...“
 מאוחר יותר, אחרי שאמלין ומאגוור

החייכן שחשב כי חשבון הנצחנות זו מתימטיקה מחורבנת“).
 העיתונאי רומן פריסטר הגיע לפורטוגל ביחד עם יחידת החרמ"ש ששיחררה את הנצורים. הוא פגש בלוחמי פורטוגל שהיו עדיין נחונים בהלם המלחמה. בניגוד לעיתונאים, המחפשים סיפור של רגע תהילה אחד, המשיך פריסטר לפגוש בל- חמים רבים אחרי המלחמה. תוך שהוא עומד על מורכבות הלחצים ביניהם, כפי שאלה התפתחו בתוך סיר-הלחץ שבין החיילים הצעירים ובין עצמם. בינם ובין מפקדם הנצור אך חסרי-הנסיון, ובין כולם ובין בחור-ישיבה ש, קפץ ליום כדי שא- שר יהיה לקיים מניין בתפילת יום- כיסור“ ונשאר במוצב הנצור עד הסוף. סיפורו של פריסטר הוא ספר מסוג אחר, הוא סיפור. מוסרי-השכל של עשירי למניין הוא קביעה שאותה קובע הסמל ניסים אבידן, האומר: „אתמול, כשהייתי צעיר, חשבתי שאני האדם הכי חכם בעולם. עכשיו, משהתבגרתי, אינני יכול עוד להרשות לעצמי להיות חכם מאחרים.” פריסטר הצליח להיכנס לנישמתם של צעירי מוצב פורטוגל, ולהעביר דרך סי- פורם את נוראות המלחמה לקוראים. את תיאורה מסיים פריסטר בדבריו של אל- ברט, האומר במישפס האחרון של הספר: „יותר מכל, מתחשק לי לחלוק את הנע- ליים ולהתגרד בין האצבעות.”
 עשירי למניין הצליח במקום שבו נכש- לה עד כה הסיפורת „הטהורה”. באמצעות של כמה דמויות. המשולבות בתוך העלי- לה ההיסטורית, הצליח פריסטר להעניק את מימד העומק האנושי של מלחמת יום הכיפורים.

תרגום

אמלין
ג'ודית רוסנר, מחברת מיפגש גודבר.

הסיפור על מוצב „פורטוגל”
המקום שבו נכשלה ספרות. טהורה“

ג'ודית רוסנר — אמלין; עברית: שולמית אריאל; הוצאת זמורה ביתן; 264 עמודים (כריכה רכה).

להיות על תקן של מת“); אברהם טוויטו (הצעיר שלא האמין בשמויות כמו מוסר במלחמה“), אהרון ניצ'ני- סקי (החוכש שסכר כי גם השכוי

הלחיים שלו מסמיקות וגל של חום עולה לראשו כחוט השדרה. מסתורי הסלפון לא יפוענחו כנראה לעולם. אבל מאותה שעת בוקר מפתיעה שוב היתה לבנות „פורטוגל” האמשרות לשהח עם יקיריהם בעורף. נדמה היה, שהחוט היק המתפתל בין השיחים והאב- נים, נבר על מצור כל צבאות ערב